

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

עשור בטרם תעבור

כאופטימיסט חסר תקנה, מצאתי את הטוב בכל הטרנדים הכי מייאשים של עשר השנים שחלפו

שקית ניילון עם כמה כדורי אקמול. בעניין הצפיפות במסדרון, חשוב לזכור את הצדדים החיוביים של הצפיפות, ובראשן הקרבה והחום האנושי שהיא מייצרת, שמחזירים אותנו לישראל הישנה והטובה, לתקופה שבה היו כאן חיים צנועים ומגפות שלא מפלות בין עשיר לעני.

ואם אנחנו מחפשים חום אנושי – אין יותר חם מקשיש חולה ששוכב לידך במסדרון עם 41 מעלות, שמפאת מצבו גם יחלוק איתך את כל מה שיש לו בגרון. בעניין המחסור בתרופות, זו הזדמנות לחזור לתרופות שדווקא זמינות אבל קצת נזנחו בשנים האחרונות – ולצד סל התרופות, להציע לאזרחים את "סל התרופות הסבתאי". מרק עוף חם, גוגל מוגל, בקבוק עם מים חמים, תה עם דבש וג'ינג'ר, כוסות רוח ושתיית חלב ישר מעטין של עז. אפשר להקים בצמוד למתחמי דיוור מוגן מפעלים קטנים לתרופות סבתאי, שם יועסקו הקשישים באריות שום. זה ישמור אותם עסוקים בגיל השלישי, וגם יאפשר לסבתות להשתמש בעצמן בתרופות סבתאי בחינם.

ריאליטי צ'ק

יהיו מי שיצקצקו בלשון ויגידו שבעידן תוכניות הריאליטי, הטלוויזיה נהייתה בלתי נסבלת, רדודה, נמוכה, פופוליסטית, ואיפה הימים של "טנדרו" עם ירון לונדון. מצד שני, למרות שעברו 40 שנה, ירון לונדון עדיין מגיש בטלוויזיה, ותוכניות הריאליטי מאפשרות באופן דמוקרטי לכל אחד עם קצת כישרון (ועדיף ממש קצת) להיות כוכב זמר, כוכב נינג'ה, שף או סתם סלב. מכיוון שבחלק מתוכניות הריאליטי הכלל הכי חשוב הוא שהמשתתפים יסתובבו בכגר ים, אפילו אם זה בפברואר באנטארקטיקה, סוף-סוף יש לנשים לגיי טימציה להסביר לכן הווג ש"זה

יש מחסור בתרופות? זה נותן הזדמנות לחזור ל"סל תרופות הסבתאי": מרק עוף, גוגל מוגל, בקבוק מים חמים, תה עם דבש וג'ינג'ר, כוסות רוח ושתיית חלב ישר מעטין של עז

לא שאני מתלהבת מהגוף של ג'ובאני רוסו בכגר ים – אני מתלהבת מהעובדה שהתוכנית היא מיקרו-קוסמוס של החיבה הישראלית, שמציג בפנינו ניסוי סוציולוגי מרתק בדבר היחסים בין אינדיבידואלים ששום דבר לא מחבר ביניהם חוץ מהעובדה שממש במקרה כולם מסתובבים בניינינו. לסיכום, היה לנו עשור נפלא. אני מחכה בקוצר רוח

לעוד עשור מרנין ומרגש. ●

yairn@israelhayom.co.il

או נכון שעכשיו משלמים על זה מחיה, אבל כשהם יגיעו לגיל שבו מוציאים רישיון נהיגה על מכונת, הכל כבר יהיה קטן עליהם. הם יעלו על הכביש מוכנים, מאומנים ומשופשים (תרתי משמע).

כולם חכמים כולם

מה לא אמרו על הטלפונים החכמים? שאנשים הפסיקו לדבר זה עם זה ורק שולחים הודעות; שכבר אי אפשר לשבת ולהסתכל לרעך בעיניים, לדבר על החיים ולפתוח את הלב, כי בעודך מספרת על פרידה כואבת מהבעל, החברה קיבלה פוש באינסטגרם מאשלי בקשי שמערכת על גוון חדש של ליפגלוס; שכשהילדים מדברים איתך, אתה עם הראש בנייד; שפייסבוק מעודדת שיח אלים, למרות שצוקרברג בטח היה ילד כאפות; שכבר אין ארוי חות משפחתיות, כי כולם בוהים בנייד ורואים מנות של אחרים באינסטגרם; שאף אחד כבר לא קורא ספרים, רק רואה סטורי; שכולנו נהיינו כפייתיים בלי רגע לעצמנו, כי כשהסמארטפון דולק המוח כבוי; שחלק ניכר מתאונות הדרכים נובעות משליחת מסרונים; שהנייד שובר לנו את הצוואר ומעוות לילדים את הבהונות, אבל מה זה משנה, ממילא האצבע היחידה שחשוכה להם היא הבהון של הלייק; שככל שהטלפון נהיה יותר חכם אנחנו נהיים יותר טיפשים. מנגד, כדאי לזכור שאמנם הידרדרנו במתמטיקה ובאנגלית, אבל אנחנו עדיין מספר 1 בעולם בעברית. עם כל הצער על הירידה בהישיג ילדינו – ככל שהיכולות של הצעירים שלנו יירדו, כך יירד גם הביקוש אליהם בחו"ל, ותצטמצם בריחת המוחות מהארץ (נכון שגם המורחות עצמם יצטמצמו, אבל לכל דבר יש מחיר).

ההשפעות הרעות של הניידים מתגמדות מול הדרכים החיוביים: שליחת מסרים מונעת הירדמות בזמן נהיגה, והעובדה שלא מדברים בארוחת שישי סביב השולחן מונעת סכסוך כים משפחתיים מיותרים.

רפואה שלמה

יהיו שיגידו שבעשור האחרון חלה הידרדרות במצבה של מערכת הבריאות. יש צפיפות קשה בבתי החולים, אין מספיק כסף לתרופות, ומי שדמיין סל תרופות גדול מני צרים שמלא בכל טוב, צריך להתרגל למשהו צנוע יותר,

בעשור האחרון חווינו שינויים דרמטיים באורחות חיינו כתוצאה מטכנולוגיות חדשות, זיהום כדור הארץ והתפתחויות תרבותיות. כשבאים לסכם את העשור, יהיו מי שיביטו על האנושות במבט ביקורתי ומיואש, תוך פזילה לאלטרנטיבות נעימות יותר, כמו חיים על השמש. אבל אתם כבר מכירים אותי – אני אופטימיסט חסר תקנה, שמחפש תמיד לראות את החיובי והטוב.

כתר פלסטיק

זה היה עשור פלסטי במיוחד, ולא רק בגלל טרנד הקיטות עם כיסאות כתר פלסטיק. הניתוחים הפלסטיים והבוטוקס הפכו לשיגעון עולמי אדיר, ואנחנו מוקפים אנשים שהתמ"א 38 שהם ביצעו בשפתיים מְשווה להם מראה של ברווזים. נכון שאנשים רוויי בוטוקס מתקשים לייצר הבעות פנים ולחייך בטבעיות, אבל עבור קומיקאים ובדרגים מדובר בבשורה מר-גיעה: עכשיו הם יכולים לטעון שהסיבה שהקהל אפילו לא מחייך היא רק עורף בבוטוקס.

מעבר לוויכוח האסתטי, במדינה צפופה כמו שלנו, עם גידול טבעי מרשים ושני עמים שנלחמים על כל דונם, כדאי לזכור שכל גידול בשדירים מקטין את מרחב המחיה של הזולת. עם זאת, ייתכן שתוספת הסיסי בשדירים מתי קוזת עם שאיכות השומן המתרבות מישבניהם של אזרחי המדינה. השאלה היא אם יש מקרים שבהם מה שנשאב מהישבן הושלל מייד בחוזה ואם על זה מדבר השיר "תחת עץ האהבה".

מכיוון שגם ניתוחי האף התרבו, חשוב לזכור שבמדינה כמו שלנו, שבה כל אחד מתערב בענייניו של הזולת, אפים קטנים הם תופעה חיובית, שתקטין את היכולת של פלוני לרחוף את אפו לישבנו (המוקטן) של רעהו.

חשמל זורם בכפות רגליך

העשור האחרון הוליד את הקורקינט החשמלי, שאמנם פותר בעיה תחבורתית בערים הצפופות, אבל גם גובה מחירים לא פשוטים. המקטרגים יספרו שבתי הקברות ובתי החולים מלאים בנפגעי קורקינט, שהתופעה הופכת כל נהג ברכב לדורס פוטנציאלי, ושככל רגע יכול לקפוץ מישוהו מתחת לגלגלים שלך.

מהכיוון החיובי, הקורקינטים הופכים את ילדינו לנהגים מנוסים יותר, כאלה שיודעים לנהוג בלי ידיים, נגד כיוון התנועה, תוך כדי שיחת טלפון ועישון נרגילה. ומתי, לפני עידן הקורקינט החשמלי, התנסה ילד בן 12 בדריסת קשישה?